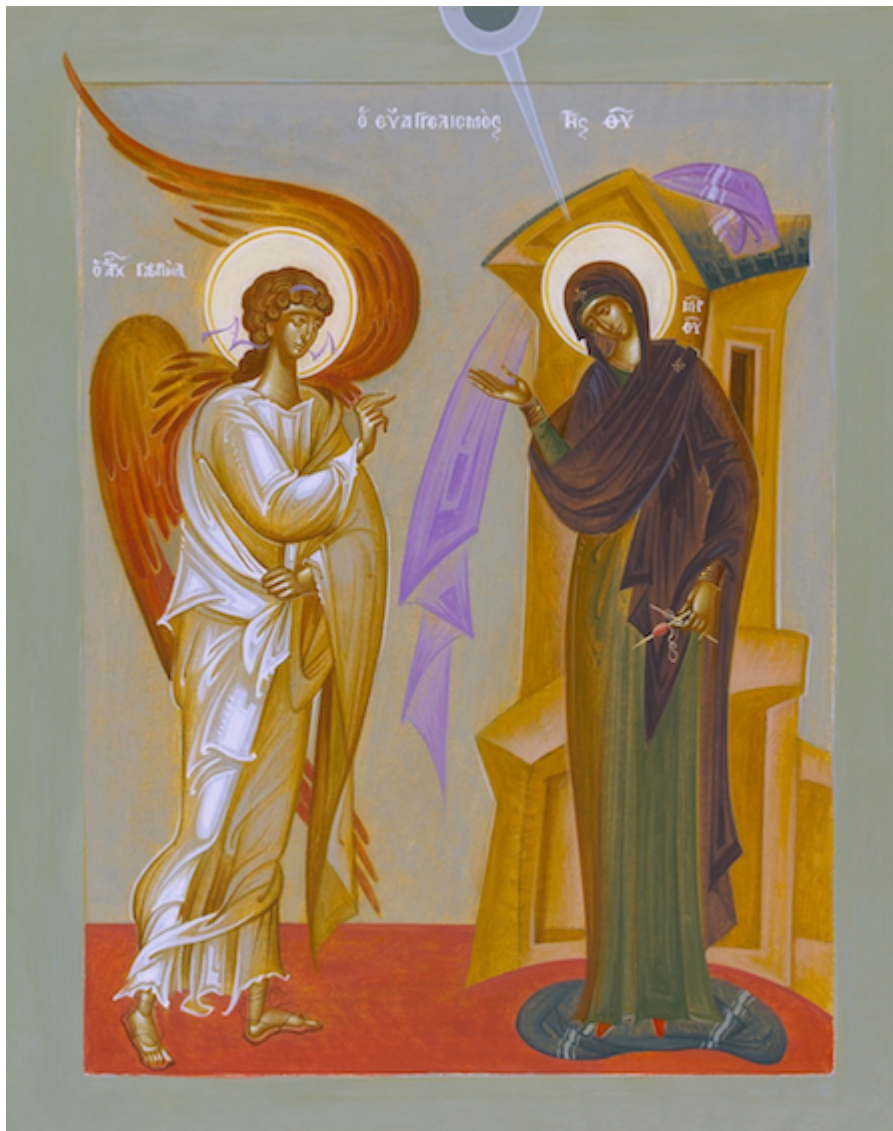

Ευαγγελισμός - Ελληνισμός (Βαλαωρίτης Αριστοτέλης Ποιητής και Πολιτικός)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Με μιας ανοίγει ο ουρανός, τα σύγνεφα μεριάζουν,
οι κόσμοι εμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.
Μία φλόγα αστράφτει... ακούονται ψαλμοί και μελωδία...
Πετάει εν ἄστρο... σταματά εμπρός εις τη Μαρία...
«Χαίρε της λέει αειπάρθενε, ευλογημένη χαίρε!
Ο Κύριός μου είναι με σε. Χαίρε Μαρία, Χαίρε!»
Επέρασαν χρόνοι πολλοί... Μία μέρα σαν εκείνη
αστράφτει πάλι ο ουρανός... Στην έρμη της την κλίνη

λησμονημένη, ολόρφανη, χλωμή κι απελπισμένη,
μία κόρη πάντα τήκεται, στενάζει αλυσωμένη.
Τα σιδερά είναι ατάραγα, σκοτάδι ολόγυρά της.
Η καταφρόνια, η δυστυχιά σέπουν τα κόκαλά της.
Τρέμει με μιας η φυλακή και διάπλατη η θυρίδα
φέγγει κι αφήνει και περνά εν ἄστρο, μίαν αχτίδα.
Ο Ἄγγελος εστάθηκε, διπλώνει τα φτερά του...
«Ξύπνα, ταράζου, μη φοβού, χαίρε, Παρθένε, χαίρε.
Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε».
Οι τοίχοι ευθύς σωριάζονται. Η μαυρὴ ἢ πεθαμένη
νοιώθει τα πόδια φτερωτά. Στη μέση της δεμένη
χτυπάει η σπάθα φοβερή. Το κάθε πάτημά της
ανοίγει μνημὶ ἄχόρταγο. Ρωτά για τα παιδιά της...
Κανείς δεν αποκρένεται... Βγαίνει, πετά στα ὄρη...
Λιώνουν τα χιόνια ὅθε διαβεί, ὅθε περάσει η Κόρη.
«Ξυπνάτε εσεῖς που κοιτέστε, ξυπνάτε ὅσοι κοιμάστε,
το θάνατο ὅσοι εγεύτητε, τώρα ζωὴ χορτάστε».
Οι χρόνοι φεύγουνε, πετούν και πάντα εκείνη η μέρα
εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ψηλά να λάμπει στον αἰθέρα
μὲ ὅλα τα κάλλη τὸ οὐρανοῦ. Στολίζεται ὅλη η φύση
με χίλια μύρια λούλουδα για να τη χαιρετήσῃ.
Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθεὶς ας μεταλάβῃ
ἀπὸ τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ. Και σεις και σεις οἱ σκλάβοι,

όσοι τη δάφνη στη καρδιά να φέρετε φοβάστε,
αφορεσμένοι νάστε.

Πηγή: agiazoni.gr